

LBRIS

We know
books

LIA LOUIS

*Dragă
Emmie
Blue*

Traducere din limba engleză și note
DANA AELENEI

LITERA

București
2020

Capitolul întâi

Eram mai mult decât pregătită pentru întrebarea lui. Atât de pregătită, încât radiam de-a dreptul și cred că eram și foarte roșie la față; arătam, probabil, rumenă în obraji, ca mai toți copiii descumcăreți din romanele lui Charles Dickens. Eram o tomată cu ditamai inima care bătea puternic. Cu doar cinci minute în urmă, totul era perfect, iar eu nu folosesc prea des acest cuvânt, pentru că nimic, indiferent cât este de minunat – oamenii, săruturile, sendvișurile cu șuncă –, nimic nu este vreodată cu adevărat minunat. Dar acum, era. Restaurantul, masa la lumina lumânării, plaja de dincolo de terasă, cu susurul abia perceptibil al valurilor, și vinul care semăna atât de mult la gust cu cel pe care îl băuserăm cu nouă ani în urmă, în ajunul zilei în care împlineam 21 de ani, și al cărui nume nu reușisem niciodată să-l țin minte. Luminile feerice care se contorsionau pe stâlpii foișorului de lemn sub care se afla masa noastră. Briza mării. Chiar și părul meu, care stătea pentru prima oară bine de pe vremea când arătase *o singură dată* bine, de mult de tot, pe când ascultam încă muzică la casetofonul cu căști și eram convinsă că Jon Bon Jovi va face cumva o mini-vacanță în Ramsgate, se va întâlni cu mine și mă va chema să ies cu el în oraș, la Wimpy, să mâncăm hamburgeri și cartofi prăjiți. Și Lucas. Bineînțeles, Lucas. Dar el arăta mai mereu atât de aproape de perfecțiune. Închid ochii, îmi apăs fruntea cu palmele, așa, în genunchi, pe

gresia rece din baie, și mă gândesc la el, cum stă în încăperea de alături. Frumos, cu aerul lui de burghez englez. Ușor bronzat de soarele Franței. Cămașa de un alb imaculat, perfect călcată și descheiată la gât. Cu doar două ore în urmă, comandaserăm repede vin și mâncaserăm două aperitive, iar eu îl priveam și îmi imaginam cum ne văd oamenii de la alte mese, pe fundalul soarelui care tocmai apunea. Ce însemnam noi pentru toți acei necunoscuți, care se plimbau agale pe nisip și treceau pe lângă veranda noastră, desculți, cu pantofii legănându-se alene în mâini? Cred că păream făcuți unul pentru celălalt. Eram un cuplu fericit, care ieșise la cină pe plajă. Sărbătoream, probabil, ceva. Poate o aniversare. O celebrare a unui eveniment. Sau pur și simplu ieșiserăm în oraș să fim doar noi doi și lăsaserăm copiii acasă. Doi copii. O fată și un băiat.

– Am emoții, Em, își începu Lucas discursul râzând, făcându-și de lucru cu mâinile pe masă și răsucindu-și nervos inelul de pe degetul arătător.

Iar în acel moment, la acea masă din restaurantul în a cărei baie mă ascund acum, cred că m-am simțit mai pregătită și mai convinsă decât m-am simțit vreodată. Eram pregătită și așteptam să spun „da”. Chiar exersasem ce urma să spun, deși Rosie mă avertizase că, dacă repet prea mult, va suna fals și voi da impresia, că, de fapt, nu *vreau* să spun „da”; și mi-a mai spus că nu e momentul să vorbesc așa cum vorbesc eu uneori, de parcă un nebun mă împunge cu un pistol în spate, așa cum fac atunci când sunt agitată. Dar repetasem oarecum în minte dimineată, în timp ce veneam cu feribotul. Urma să spun ceva drăguț și inteligent, de genul: „Dar de ce a durat atât de mult, Lucas Moreau? Nu-mi doresc absolut nimic altceva”. Iar el urma să mă țină strâns de mână peste eterna măsută rotundă pe care restaurantul *Le Rivage* o acoperea mereu cu o față de masă cu tiv festonat, încă de pe vremea când veniserăm pentru prima oară aici, iar la plecare, urma să ne plimbăm împreună pe plajă, Lucas oprindu-se, așa cum făcea întotdeauna, pentru a-mi arăta locul în care îmi găsise, cu ani în urmă, balonul.

*

Sunt sigură că m-ar fi și sărutat. Când am fi ajuns la mașină, s-ar fi oprit și s-ar fi aplecat, timid, să mă sărute, ținându-mă ușor de bărbie. Lucas m-ar fi sărutat pentru prima oară în cei paisprezece ani de când ne cunoșteam, buzele noastre purtând gustul midiilor marinate și al bomboanelor cu mentă învelite în staniol auriu, aduse pe farfurioara cu nota de plată, iar eu aș fi putut, în sfârșit, să respir din tot sufletul. Pentru că totul ar fi meritat. Prietenia noastră de paisprezece ani și cei șase ani de când mă tot chinuiam să nu-i spun ce simt cu adevărat ar fi avut, în sfârșit, o finalitate.

Cel puțin, asta speram eu să se întâmple. În nici un caz ce s-a întâmplat. Nu mă așteptam să zac șifonată în baie, în seara noastră perfectă, în restaurantul *nostru* perfect, pe plaja *noastră* perfectă, după o cină perfectă care se holbează acum la mine, mestecată și regurgitată, din bolul de toaletă al băii restaurantului, ca o operă de artă cu titlul „Dezastru complet și fără margini”. Așteptam să spun „da”. Doar cu câteva minute în urmă, speram – în timp ce exersam răspunsul perfect, cu spatele drept și ochii plini de visare – să spun „da” ideii de a ne transforma din prieteni vechi și buni în iubiți. Pentru a fi împreună – un cuplu – acum, când ne apropiam cu pași repezi de a treizecea noastră aniversare. Pentru că ce altceva ar fi vrut Lucas să mă întrebe și nu m-ar fi putut întreba la telefon?

Cred că mi-am ascuns bine șocul resimțit ca o palmă răsunătoare la auzul întrebării lui, sila și durerea cumplită pe care am simțit-o în vintre, pe măsură ce-i înghițeam cuvintele, ca pe o glazură grețoasă de pe o prăjitură. Cred că am rămas cu gura căscată. Sigur am rămas, pentru că a încetat să zâmbească și a mijit ochii, așa cum face întotdeauna când începe să-l îngrijoreze ceva.

– Emmie?

Și atunci, am răspuns. Pentru că mi-am dat seama, uitându-mă la el de cealaltă parte a mesei, că nu aveam cum să spun altceva.

- Da.

- Da? repetă el, ridicând din sprâncenele de culoarea nisipului și relaxându-și umerii largi.

- Da, am spus eu din nou, podidindu-mă lacrimile înainte să reușesc să mai spun ceva.

Trebuie să recunosc că mi-am disimulat cu măiestrie lacrimile. În acel moment, pentru Lucas nu erau lacrimi de deznădejde, durere și teamă. Erau lacrimi de bucurie. De prea mare bucurie, pentru că eram atât de mândră de prietenul meu și de această decizie importantă pe care o luase și eram impresionată că urma să fiu și eu implicată. Din acest motiv zâmbea și părea ușurat. Din acest motiv s-a ridicat de pe scaun, a înconjurat masa luminată de lumânare, s-a ghemuit lângă mine și m-a strâns în brațele lui puternice.

- Haide, Em, îmi râse el în ureche. Nu te mai miorlăi atâta. Cred că oamenii de la mese au impresia că sunt vreun nesimțit care te-a chemat la cină să-ți dea papucii sau ceva de genul ăsta.

Interesant. Eu exact așa mă simțeam.

Și atunci, m-a lovit greața și am simțit cum ceva fierbinte mi se ridică din stomac spre gât.

- Trebuie să merg la baie.

Lucas se dădu puțin mai în spate, ghemuit în continuare lângă mine și am sperat din tot sufletul să nu mă întrebe nimic și să nu mă privească în ochi. Pentru că ar fi știut. Și-ar fi dat seama.

- Mă cam ține capul de azi-dimineață, am mințit eu. Știi că am o problemă cu migrenele. Trebuie să iau ceva pastile pentru durere și să mă dau cu niște apă pe față...

De parcă mi-aș fi stricat machiajul. Dar așa spun actrițele în filme, nu? Iar mie fazele acelea nu mi se păreau deloc reale. Nici acum nu mi se par reale. Acum, când țin în brațe vasul acestei toalete - care, deși curată-lună, tot toaletă publică este -, iar vasul e pictat tot cu cina și vinul comandate de noi cu doar o oră în urmă, plini de veselie și emoție.

Se căsătorește. Lucas se căsătorește.

Peste nouă luni, cel mai bun prieten al meu de 14 ani încoace, bărbatul pe care îl iubesc, se căsătorește cu femeia pe care o iubește. Iar femeia aceea nu sunt eu. Eu sunt cea care voi sta la altar lângă el, în calitate de cavaleriță de onoare.

Capitolul doi

Cineva bate la ușa cabinei de toaletă.

– *Excusez-moi? Ça va?*

Mereu am vomitat foarte sonor; sunt genul care se chinuie atât de tare să vomite, încât pare posedată de spiritul unui luptător profesionist care încearcă să iasă din mine, bătându-mă de zor cu pumnii, și cred că persoana aflată de cealaltă parte a ușii e plină de bune intenții și vrea să se asigure, în timp ce se spală pe mâini, că nu mi se întâmplă ceva atât de îngrozitor.

– Da, răspund eu. Sunt... OK. Sunt doar... bolnavă – *malade*.
Da. Așa e... *Je suis malade*.

Femeia mă întreabă ceva în franceză, dar eu nu înțeleg. Pricep doar ceva de genul „partener” și „restaurant”. Apoi, femeia face o pauză și îi aud pantofii pe gresia din baie, iar ușa închisă a cabinei mele scârțâie aproape imperceptibil, ca și cum femeia s-ar fi apropiat și și-ar fi lipit urechea de ea.

– Să chem pe cineva? Sunteți bine?

După voce, pare tânără. E calmă, dar îngrijorată. Genul acela de persoană căreia îi place să fie de ajutor, exact cum e și Marie. Marie se oprește tot timpul să ajute bețivii care se împletesc pe stradă – bețivii aceia de care ne ferim să ne apropiem – și le vorbește cu o voce calmă și prietenoasă, fără ca prin cap să-i treacă gânduri negre, precum „omul ăsta ar putea avea un *nenorocit* de cuțit, iar eu aș vrea totuși să apuc să trăiesc măcar

până la pensie, așa că mă ușchesc“. Deci nu e de mirare, nu-i așa? Nu e de mirare că s-au împăcat. Și că se însoară cu ea.

– Mă auziți? spune din nou femeia.

– Sunt bine, răspund eu cu o voce iritată și sugrumată. Nu vă faceți griji! Sunt OK. *Merci. Merci beaucoup*.

Femeia ezită.

– Sunteți sigură?

– Da, dar mulțumesc oricum. Mulțumesc foarte mult.

Femeia mai spune ceva ce nu înțeleg, apoi aud scârțâitul balamalei și ușa închisă cu un zgomot discret, acoperit de sunetul romantic al muzicii clasice, care se revarsă unduitor din boxe. Trag apa și mă ridic ușor în picioare, simțind cum îmi revine sângele în genunchii reci, în timp ce un zulf umed mi se lipește, rebel, de față. Nici nu-mi vine să cred că mi s-a făcut rău. Atât de brusc, atât de tare. Ca în telenovela *Emmerdale*, în care actorii se aruncă cu capul în chiuveta din bucătărie după ce primesc vreo veste șocantă, apoi se uită în gura de scurgere a chiuvetei să vadă ce au făcut. Dacă un personaj dintr-o telenovelă ar fi făcut ce am făcut eu acum, aș fi considerat că totul e prea *dramatic*, exagerat și nerealist. Dar se pare că am reușit să trăiesc aproape treizeci de ani fără să fi simțit vreodată cu adevărat senzația că am primit un pumn în stomac.

Îmi scot telefonul, îl deblochez și caut conversația noastră din WhatsApp. A devenit deja o reacție a degetelor mele, pe care creierul nu mai poate să o controleze. Un obicei. E locul în care fac mereu prima oprire. *Lucas Moreau, ultima dată online la 18:57*. Offline. Bineînțeles că e offline. E dincolo de ușa băii, pe veranda luminată feeric de pe plajă, având în față un scaun gol și un bol de midii cu usturoi pe jumătate mâncat și așteptând după mine. Mă uit la ultimele mesaje pe care ni le-am trimis, cu doar șapte ore în urmă:

Emmie: Vizavi de mine pe feribot e un tip care mănâncă niște calamari dintr-o pungă din aia de se bagă în congelator wtf???? AJUTOR!

Lucas: Ha, serios?

Emmie: Cred că o să leșin de la miros.

Lucas: Te aștept pe malul celălalt cu sticluta cu săruri de amoniac. Rezistă, Emmie Blue! Doar ești o tipă puternică.

Așa spunea tot timpul. Era răspunsul lui la multe din îndoilele și grijile mele. La 17 ani, când eram singură de Crăciun și-l sunasem pe fix, din micul meu apartament, rugându-mă să răspundă ca să aud și eu o voce de om, exact asta îmi spusese. La fel, când am plecat din Ramsgate și m-am mutat la două orașe mai încolo ca să scap de șușotelile, înghiontelile și privilegiile insistente de pe holurile școlii. Și acum patru ani, când am fost părăsită de Adam, fostul meu iubit, în micul apartament în care stăteam cu chirie împreună. Ultima oară – în afară de faza cu calamarii din pungă – îmi spusese aceste cuvinte acum aproape un an și jumătate, când a trebuit să renunț, în cele din urmă, la ideea de a susține singură micul apartament, și m-am mutat într-o singură cameră dublă, micuță și mereu exagerat de călduroasă, în casa unei doamne singuratice și cam ursuze, care locuia și ea la parter.

– Te vei descurca tu, mi-a transmis prin FaceTime, el, în patul lui de casă, eu, într-al meu. Doar ești o tipă puternică, Emmie Blue. Să nu uiți asta niciodată!

Mă întreb ce ar fi spus acum, în cazul în care nu el ar fi fost cel din cauza căruia mă refugiasem într-o cabină de toaletă în mijlocul felului principal. Probabil ar fi răs și ar fi spus ceva de genul:

– Doamne, Em, dar cum s-a ajuns la așa ceva?

Și apoi, ar fi adăugat:

– Dar, de fapt, el s-a făcut de răs. Pentru că nu e capabil să vadă cât ești de deosebită...

Îmi bag telefonul la loc în poșetă, mă spăl pe mâini cu mult săpun care miroase a balsam de rufe și mă aranjez în fața peretelui cu oglinzi. Nimeni nu și-ar da seama. Nu arăt deloc așa

cum mă simt: îngreșoșată și nesigură pe picioare. Distrusă. Arăt la fel de dichisită și de radioasă ca atunci când am plecat din casa părinților lui Lucas, cu două ore în urmă, cu excepția unei pete mici de rimel în colțul unui ochi, pe care o șterg imediat. E bine. Nu trebuie să știe. Mai ales nu acum, în situația dată.

Deschid hotărâtă ușa, mă opresc puțin, pentru ca două femei zâmbitoare și parfumate să treacă de mine, și mă îndrept spre masă cu un mers agale și sigur, cu spatele drept, pentru a părea cât mai sigură pe mine. Vocile șoptite ale mesenilor dau năvală în urechile mele și se amestecă cu clinchetul paharelor, zgomotul tacâmurilor în farfurii și notele abia perceptibile ale unei muzici mult prea în surdină. Aerul e greu, așa cum e mereu în restaurantul *Le Rivage*, din cauza mirosului de usturoi și lămâie și a sării de mare. E unul dintre locurile care îmi place cel mai mult. Dintotdeauna. Amintirile mele sunt întipărite adânc în pereții restaurantului și în lemnul scândurilor din pardoseală. Atât de multe zile de vară și plimbări relaxate pe plajă s-au încheiat aici, în ultimii treisprezece ani! Toate acele drumuri „în căutarea casei de vis“ în timpul cărora parcurgeam cu mașina kilometri întregi, Lucas - proaspăt absolvent de facultate, eu - nou angajată cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată pe fostul meu post de administrator interimar, trecând pe lângă castele enorme și conace dărăpănate, vechi de patru sute de ani, arătând cu degetul către viitoarele noastre case și spunând ce urma să păstrăm și ce urma să schimbăm când am fi devenit proprietari. Și bineînțeles, de fiecare dată, aproape că devenise tradiție ca Lucas să se rătăcească atât de rău prin Honfleur, încât să trebuiască să tragem pe dreapta și să întrebăm fermierii pe unde suntem, pentru ca mai apoi să ajungem aici, în sfârșitul grătarului în aer liber și zgomotul calm al valurilor care se spărgeau de mal, pentru a ne reîncărca bateriile. Cu multe aperitive, boluri întregi de cartofi prăjiți cu sare și rozmarin sau, uneori, doar cu bere. Vorbeam de toate în timpul acelor excursii, dar și între pereții acestui restaurant. De cele mai multe ori, despre viitor și despre ce urma să ni se întâmple în anii care aveau să vină. Mă întreb dacă ne-am imaginat vreodată că ne vom afla în

situația de acum. Nu în ceea ce privește căsătoria lui Lucas, ci în ceea ce ne privește pe noi. Oare ne-am gândit vreodată la posibilitatea de a exista un „noi“? Ne-am imaginat că, într-un final, se va întâmpla ceva care să schimbe toate datele problemei? Și tot ce ține de persoana noastră?

Ies prin ușile de sticlă, ajung în zona de mese aflată la exterior și-l văd pe Lucas înainte ca el să apuce să mă zărească. E mai liniște afară, marea mătăsoasă e calmă, iar priveliștea frumoasă se estompează odată cu apusul de soare, ca într-un film vechi. Acolo se uită și Lucas, la orizontul violet, cu capul sprijinit în mână, mângâindu-și bărbia. Se întoarce, mă vede și-mi adresează un zâmbet larg, ce lasă să i se vadă dinții de un alb imaculat. Dar e îngrijorat. Îmi dau seama că e, dar nu foarte tare.

– Hei, zice el. Te simți bine?

Ajung în spatele scaunului meu și mă agăț de speteaza curbată, din lemn. Dau din cap afirmativ și așez un zâmbet fals, dar nu cred că voi fi în stare să mă așez în fața lui, la această masă cu multă mâncare neterminată. Am crezut că voi putea, dar nu pot. Gâtul mi-e carne vie, în gură am gust de fiere. Și, uitându-mi la el, cum stă aici, în acest restaurant, cu ochii lui cenușii și pistruii a căror localizare o știu pe de rost, știu că e posibil să izbucnesc în plâns. E un dezastru. Fără ca Lucas să știe, exact în asta s-a transformat această seară. Într-un dezastru perfect. Opusul a tot ceea ce-mi imaginasem în călătoria cu feribotul, înghesuită și puturoasă, dar plină de vise îndrăznețe.

– Te superi dacă plec?

El se ridică în picioare și-și netezește cămașa albă cu mâna lui bronzată.

– Nu! Bineînțeles că nu mă supăr. Dar acum, serios, Em, te simți bine?

– Mi-e foarte rău. Cred că ar trebui să mă culc. Să dorm până îmi trece. E o migrenă ca la carte!

Râsul pe care-l forțez sună ca hurelul unei motociclete.

– N-ai mai avut migrene de ceva timp, spune el. Ultima oară te-a durut capul când am mers la cinema, la Londra, nu? Ai la tine ce-ți trebuie? Medicamentele alea?

Eu îl privesc îndelung și simt cum mi se oprește inima, de parcă cineva a apăsat puternic pe o frână. Cu doi ani în urmă, Lucas venise la Londra să lucreze – o conferință de arhitectură la care firma din Franța unde lucra îl trimitea în fiecare an –, iar eu mă întâlнисem cu el în South Bank, în soarele puternic de iulie; dintr-odată, în timp ce stăteam la coadă la cinema, am început să văd cu coada ochiului luminile acelea fulgerătoare și, imediat, ca la comandă, a început și durerea surdă din spațele ochilor. Am renunțat la bilete și ne-am întors la hotelul în care stătea Lucas, în camera lui de la etajul zece, unde am luat repede analgezicele super-puternice pe care le aveam tot timpul în poșetă și am dormit, cu draperiile trase, pentru a bloca lumina soarelui, în timp ce Lucas lucra în liniște lângă mine, cu lumina albastră a laptopului pe față. Când m-am trezit, câteva ore mai târziu, mi-a pregătit o baie și mi-a pus întrebări de cultură generală prin ușă, în timp ce eu stăteam la înmuiat și strigam răspunsurile. Iar mai târziu, cu o tavă de *room service* între noi, la lumina televizorului, i-am spus în timp ce stăteam în pat, uitându-ne la emisiuni-concurs din anii '90, că mă simțeam mai mult ca niciodată „acasă“, așa cum îmi dorisem întotdeauna să mă simt. Iar acum, el își amintise. Își amintise de acea noapte, așa cum îmi aminteam și eu de ea și de toate celelalte dați în care fuseserăm împreună și, cu toate astea, ne aflam în situația în care ne aflam.

– Am pastilele acasă, am spus eu. Cred că am nevoie doar de puțină odihnă.

Lucas încuviințează și-și mijește din nou ochii, așa cum face când e îngrijorat.

– Hai să cerem nota! Auziți...

Lucas atinge ușor brațul unui ospătar care tocmai trecea pe lângă noi, își cere scuze și apoi întreabă dacă poate plăti. Vorbește în franceză, bineînțeles. Franceza aceea perfectă pe care a încercat să mi-o predea și mie, râzând de felul în care